

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 22 października 2019 r.

Poz. 8765

WYROK NR IV SA/PO 268/19 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 26 czerwca 2019 r.

w sprawie wymagań jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na świadczenie usług w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych na terenie Gminy Tarnowo Podgórne

Na podstawie

Sygn. akt IV SA/Po 268/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Tomasz Grossmann

Sędzia WSA Izabela Bąk - Marciniak

Asesor sądowy WSA Katarzyna Witkowicz - Grochowska (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Kujawa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 czerwca 2019 r.

sprawy ze skargi TOI TOI Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie

na uchwałę Rady Gminy Tarnowo Podgórne

z dnia 28 grudnia 2012 r. nr XLII/509/2012

w sprawie: wymagań jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na świadczenie usług w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych na terenie Gminy Tarnowo Podgórne

1. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej pkt 7 lit. e załącznika na 1 do tej uchwały;

2. zasądza od Gminy Tarnowo Podgórne na rzecz skarżącego TOI TOI Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie kwotę 797 zł (siedemset dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Rada Gminy Tarnowo Podgórne 28 grudnia 2012r. na podstawie art. 7 ust. 3a ustawy z 13 września 1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2012r., poz. 391 ze zm.) podjęła Uchwałę Nr XLII/509/2012 w sprawie wymagań jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości cieplnych na terenie Gminy Tarnowo Podgórne.

W dniu 27 lutego 2019r. Spółka TOI TOI Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie na podstawie art. 101 ustawy z 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym wniosła skargę na powyższą Uchwałę Rady Gminy domagając się stwierdzenia jej nieważności w zaskarżonej części oraz o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Skarżąca Spółka zarzuciła naruszenie:

1) art. 7 ust. 3a ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (dalej jako: "ustawa"), polegające na wydaniu uchwały w kontestowanym zakresie z wykroczeniem poza upoważnienie ustawowe udzielone radom gmin, poprzez określenie wymagań prowadzenia działalności w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, podczas gdy powołany przepis upoważnia powołane organy samorządu gminnego jedynie do określenia wymagań dla przedsiębiorców ubiegających się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie powołanej działalności;

2) § 1 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 marca 2012 roku w sprawie szczegółowego sposobu określania wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych (dalej jako: "rozporządzenie") w zw. z art. 7 ust. 3a oraz art. 7 ust. 7 ustawy, polegające na wydaniu uchwały w kontestowanym zakresie z wykroczeniem poza zakres umocowania wynikający z powołanego rozporządzenia i powołanej ustawy odnośnie do określenia w uchwale wymagań nie dotyczących pojazdów asenizacyjnych i bazy transportowej, zabiegów sanitarnych ani porządkowych związanych ze świadczonymi usługami, jak też miejsc przekazywania nieczystości ciekłych;

3) § 115 i § 135 w zw. z § 143 Załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (dalej jako: "Z.t.p.") w zw. z art. 7 Konstytucji poprzez odstępianie od reguł techniki prawodawczej i zamieszczenie w uchwale przepisu regulującego sprawę nieprzekazane do unormowania w przepisie upoważniającym, co godzi w zasadę legalizmu wyrażoną w art. 7 Konstytucji.

W motywach skargi skarżąca Spółka wskazała, iż w dniu 17 grudnia 2018 roku Spółka skierowała, na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1875, dalej jako: "u.s.g.") w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 roku, wezwanie do usunięcia naruszenia interesu prawnego poprzez uchylenie przepisów uchwały, których dotyczy skarga. Pismem z 6 lutego 2019r. skarżąca została zawiadomiona o rozpoznaniu wezwania do usunięcia naruszenia prawa na sesji Rady w dniu 29 stycznia 2019r. o nieuwzględnieniu wezwania.

Uzasadniając zarzuty skargi Spółka podkreśliła, że organ, na podstawie art. 7 ust. 3a ustawy, upoważniony został do określenia w uchwale jedynie wymogów, jakie spełniać musi przedsiębiorca ubiegający się o udzielenie zezwolenia. Przepis art. 7 ust. 3a ustawy, nie upoważnia rad gminy do określenia wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca prowadzący już działalność objętą zezwoleniem, zatem organ nie był uprawniony do stanowienia warunków, jakim podlegać ma już samo wykonywanie działalności objętej zezwoleniem. Tymczasem przepis pkt 7 lit e Załącznika do Uchwały nakłada na przedsiębiorcę ubiegającego się o uzyskanie zezwolenia obowiązek złożenia – pod rygorem cofnięcia zezwolenia – pisemnego oświadczenia, w którym przedsiębiorca zapewnia i zobowiązuje się do:

- zawierania umów lub przyjmowania pisemnych zleceń na opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych z terenu Gminy Tarnowo Podgórne;
- każdorazowego wystawiania faktury lub potwierdzenia wykonywania usług, z podaniem ilości wywiezionych nieczystości ciekłych w m³ opróżniania zbiorników bezodpływowych.

W ocenie Spółki organ wykroczył poza zakres umocowania wynikający z rozporządzenia. Ustawa nie pozostawia radom gmin możliwości swobodnego kształtowania treści wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia. W art. 7 ust. 7 ustawy przewidziano, że szczegółowy

sposób określania takich wymagań, kierując się potrzebą zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa dla środowiska i mieszkańców oraz dążąc do ujednoczenia kryteriów wydawania odpowiednich zezwoleń, określić ma w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw środowiska. Sięgając do treści § 1 rozporządzenia, Uchwała, w kwestiach niedotyczących wyposażenia technicznego (pojazdów asenizacyjnych i bazy transportowej) oraz miejsca przekazywania nieczystości, mogła odnosić się jedynie do zabiegów sanitarnych i porządkowych związanych ze świadczonymi usługami.

Zdaniem skarżącej Spółki oceniając Uchwałę, należy mieć również na względzie Zasady techniki prawodawczej, a w szczególności § 115 i § 135 w zw. z § 143. Z powołanych przepisów wynika, że w akcie prawa miejscowego zamieszcza się wyłącznie przepisy regulujące sprawy przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym (upoważnieniu ustawowym). Naruszenie wymienionych przepisów i odstąpienie od wskazanych reguł techniki prawodawczej stanowi istotne naruszenie prawa, godzące w zasadę legalizmu, wynikającą z art. 7 Konstytucji, i powodujące nieważność pkt 7 lit e Załącznika Uchwały.

Uzasadniając naruszenie interesu prawnego Spółki skarżąca wskazała, że tenże został naruszony poprzez określenie przez Radę Gminy w Uchwale wymogów, jakie powinien spełnić przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia, wykraczających poza zakres delegacji ustawowej. Następnie, przedmiotowe wymogi zostały nałożone na Spółkę w zezwoleniu. Powyższe wymogi odnoszą się do skarżącej w sposób bezpośredni, ponieważ skonkretyzowane zostały w zezwoleniu z 17 listopada 2018r. W konsekwencji Spółka zobowiązana została do przestrzegania wymogów w sposób sprzeczny z przepisami prawa, co godzi w jego interes prawny. Nadto, Spółka zobowiązana jest do przestrzegania wymienionych obowiązków, pod rygorem cofnięcia udzielonego zezwolenia na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy.

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Tarnowo Podgórne wniósł o jej oddalenie w stosunku do Rady Gminy oraz o odrzucenie w stosunku do Wójta Gminy Tarnowo Podgórne i obciążenie skarżącego kosztami postępowania. Wójt nie podzielił argumentacji skargi odnośnie przekroczenia w punkcie 7 lit e Załącznika do Uchwały upoważnienia ustawowego udzielonego radom gminy na podstawie art. 7 ust. 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Wyjaśnił, że merytoryczną przyczyną wprowadzenia przedmiotowego obowiązku były powtarzające się przypadki niepodpisywania umów lub niewystawianie faktur przez podmioty świadczące usługi dla mieszkańców, co utrudnia egzekwowane obowiązki ciążące na właścicielach nieruchomości wynikających z art. 6 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. z 2018r., poz. 2107), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości między innymi poprzez kontrolę legalności działalności administracji publicznej. Zgodnie z art. 3 § 1 w związku z § 2 pkt 5 i 6 ustawy z 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U z 2018r., poz. 1302 ze zm., dalej „p.p.s.a”) zakres kontroli administracji publicznej obejmuje także orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego oraz inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego. Sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 p.p.s.a.).

W niniejszej sprawie przedmiotem kontroli sądowej jest Uchwała Nr XLII/509/2012 Rady Gminy Tarnowo Podgórne w sprawie wymagań jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciepłych na terenie Gminy Tarnowo Podgórne ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego z 25 stycznia 2013 r., pod poz. 828. Wobec powyższego w niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że skarżąca Spółka zaskarżyła uchwałę Rady Gminy, jako organu uchwałodawczego Gminy, zatem zupełnie bezprzedmiotowy jest wniosek organu o odrzucenie skargi skierowanej do Wójta Gminy, gdyż organ ten jako wykonawczy nie podjął zaskarżonej Uchwały.

W pierwszej kolejności rolą Sądu jest kontrola dopuszczalności przedmiotowej skargi na Uchwałę Rady Gminy Tarnowo Podgórne. Została ona prawidłowo wniesiona w trybie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001r., poz. 142 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 r., gdyż zaskarżona Uchwała została podjęta przed tą datą, tj. 28 grudnia 2012r.

Wskazać, zatem należy, że w dniu 1 czerwca 2017 r. weszła w życie ustawa z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r. poz. 935), która zmieniła w art. 2 treść wskazanego wyżej przepisu art. 101 ustawy o samorządzie gminnym oraz w art. 9 treść art. 52 i 53 p.p.s.a. W niniejszej sprawie jednak mają zastosowanie przepisy w brzmieniu sprzed zmiany z 1 czerwca 2017 r., gdyż zgodnie z art. 17 ust. 2 tej ustawy, przepisy art. 52 i art. 53 ustawy zmienianej w art. 9 (p.p.s.a.) w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz przepisy ustaw zmienianych w art. 2 (art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym), art. 6, art. 7 i art. 11, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do aktów i czynności organów administracji publicznej dokonanych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Przedmiotem skargi jest niewątpliwie akt podjęty przed wejściem w życie ustawy zmieniającej.

Zgodnie z przepisem 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym w brzmieniu sprzed nowelizacji, każdy czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętym przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałą do sądu administracyjnego.

Rozpoznając tak wniesioną skargę sąd w pierwszej kolejności bada, czy spełnia ona wymogi formalne do jej wniesienia (wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, termin do wniesienia skargi), a następnie może przejść do oceny tego, czy skarżący ma interes prawny w kwestionowaniu uchwały organu samorządu terytorialnego, i czy ów interes został naruszony. Dopiero bowiem stwierdzenie naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia wnoszącego skargę daje możliwość merytorycznego rozpoznania skargi, a zatem czy naruszenie to nastąpiło w zgodzie z przepisami prawa.

Z akt postępowania wynika, że skarżąca Spółka dopełniła wymogu wezwania Rady do usunięcia naruszenia prawa zaskarżoną Uchwałą. Wezwanie zostało nadane w urzędzie pocztowym w dniu 17 grudnia 2018 r. Pismem z 6 lutego 2019r. skarżąca została zawiadomiona o rozpoznaniu wezwania do usunięcia naruszenia prawa na sesji Rady w dniu 29 stycznia 2019r. o nieuwzględnieniu wezwania. Z akt sprawy wynika, że pismo w sprawie rozpoznania wezwania do usunięcia naruszenia prawa zostało doręczone skarżącej w dniu 15 lutego 2019r. Skarga zaś została wniesiona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu za pośrednictwem organu w dniu 27 lutego 2019r., czyli w ustawowym terminie 30 dni od dnia udzielenia odpowiedzi na wezwania do usunięcia naruszenia prawa. Uznać należało, że skarżąca Spółka zachowała przewidziany w art. 53 § 2 p.p.s.a. (w jego dotychczasowym brzmieniu) termin do wniesienia niniejszej skargi. W świetle tegoż przepisu skargę wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa (por. też uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 kwietnia 2007 r., sygn. II OPS 2/07).

W następnej kolejności rozstrzygnąć należy kwestię, czy strona skarżąca posiada interes prawny w kwestionowaniu zaskarżonej uchwały. W ocenie sądu, kwestia ta w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości. Skarżąca Spółka jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie m.in odprowadzania i oczyszczania ścieków, otrzymała w dniu 17 listopada 2018r. decyzją Wójta Gminy Tarnowo Podgórne zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych. W zezwoleniu tym zostały określone wymagania, jakie powinna spełniać skarżąca, niektóre z nich są tożsame z wymaganiami wynikającymi z zaskarżonej Uchwały.

Skoro przepisy zaskarżonej Uchwały odnoszą się do skarżącej bezpośrednio, w ocenie Sądu skarżąca Spółka wykazała, iż posiada interes prawny w kwestionowaniu tej uchwały.

W ocenie Sądu zaskarżona Uchwała narusza też interes prawny strony skarżącej i naruszenie to jest uprawnione obowiązującymi przepisami prawa.

Przechodząc do merytorycznej oceny zarzucanego naruszenia, wskazać należy, że Uchwała podjęta została na podstawie art. 7 ust. 3a ustawy z 13 września 1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2012r., poz. 391 ze zm. w brzmieniu obowiązującym na dzień podjęcia Uchwały, dalej zwana „ustawą”). Przepis ten przewiduje, że rada gminy określi, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego wymagania, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, uwzględniając opis wyposażenia technicznego niezbędnego do realizacji zadań. Norma kompetencyjna zawarta w przytoczonym przepisie przesądza o charakterze zaskarżonej uchwały, która należy do aktów prawa miejscowego, zaliczanych z mocy art. 87 ust. 2 Konstytucji RP do

źródeł prawa powszechnie obowiązującego na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Gminie bowiem przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązującego na obszarze gminy, zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. W myśl wskazanego przepisu prawo to nie ma jednak charakteru samoistnego, gdyż gmina może stanowić akty prawa miejscowego jedynie na podstawie i w granicach upoważnień ustawowych. Kompetencji rady gminy do stanowienia prawa miejscowego nigdy nie można domniemywać, a zatem konieczna jest każdorazowo wyraźna podstawa prawna. W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, że w hierarchii źródeł prawa akty prawa miejscowego zajmują pozycję zależną, gdyż są uwarunkowane normami zawartymi w aktach prawnych wyższego rzędu.

Jednocześnie dostrzec należy, iż omawiany przepis art. 7 ust. 3a ustawy wskazuje również szczegółowe upoważnienie ustawowe, określające materię, jaką pozostawiono uregulowaniu w drodze aktu prawa miejscowego. Zakres tej kompetencji rady gminy sprowadza się do określenia wymagań stawianych przedsiębiorcy ubiegającemu się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie precyzyjnie określonego rodzaju działalności, tj. w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, uwzględniając opis wyposażenia technicznego niezbędnego do realizacji zadań.

Powyższa norma kompetencyjna - upoważnienie nie daje radzie gminy prawa do regulowania w uchwale, będącej aktem prawa miejscowego, zagadnień innych niż wskazane w art. 7 ust. 3a ustawy, w tym również określania takich wymagań, które dotyczą obowiązków przedsiębiorcy w czasie wykonywania działalności, czyli po uzyskaniu zezwolenia, gdyż oznaczałoby to wyjście poza zakres delegacji ustawowej, kwalifikujące się do kategorii istotnych naruszeń prawa i uzasadniające wyeliminowanie uchwały w tej części z porządku prawnego.

Zatem, określenie zasad prowadzenia działalności w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, które dotyczą obowiązków przedsiębiorcy w czasie wykonywania tej działalności po uzyskaniu zezwolenia, wykracza poza delegację ustawową zawartą w tym przepisie (por. wyrok WSA w Łodzi z dnia 19 października 2011, sygn. akt II SA/Łd 819/11, wyrok NSA z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt II OSK 251/12, Lex nr 1219110).

W ocenie Sądu, do tego rodzaju naruszenia doszło na skutek zamieszczenia w Załączniku do Uchwały postanowień ujętych w pkt 7 lit e, określających czynności wykonywane przez przedsiębiorcę ubiegającego się o przedmiotowe zezwolenie, niewątpliwie już po uzyskaniu zezwolenia. Normy zawarte w przywołanych przepisach ocenianej uchwały (zawierania umów, przyjmowanie pisemnych zleceń na opróżnianie zbiorników i transport, wystawianie właścicielom nieruchomości faktur lub potwierdzenia wykonania usługi wraz z podaniem ilości wywiezionych nieczystości ciekłych) określają obowiązki, które dotyczą już wykonywanej działalności, czyli odnoszą się do przedsiębiorcy prowadzącego działalność w przedmiotowym zakresie, co jest możliwe dopiero po uzyskaniu zezwolenia. Tymczasem raz jeszcze podkreślić należy, że przepis art. 7 ust. 3a ustawy ogranicza kompetencje stanowiące organu gminy wyłącznie do ustalenia wymagań w stosunku do przedsiębiorców ubiegających się dopiero o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności. Tym samym Uchwała podjęta w trybie art. 7 ust. 3a ustawy nie może dotyczyć kwestii związanych z obowiązkami tych podmiotów, powstającymi w trakcie realizacji wymienionych zadań (pkt 7 lit e), a już ujętych w kwestionowanej Uchwale. Określenie przez Radę Gminy sposobu wykonywania tychże obowiązków w Uchwale, o której mowa w art. 7 ust. 3a ustawy, stanowi zatem przekroczenie jej ustawowych kompetencji, a tym samym czyni kontrolowaną Uchwałę w zaskarżonej części sprzeczną z prawem, co uzasadnia uwzględnienie skargi.

Nadto wskazać należy, że w treści art. 7 ust. 7 ustawy ustawodawca pozostawił delegację ustawową dla ministra właściwego do spraw środowiska do szczegółowego sposobu określania wymagań, o których mowa w ust. 3a. Zakres wymagań określony w akcie wykonawczym, wydanym na podstawie tej delegacji, odpowiada w istocie zakresowi przywołanego art. 9d ust. 1 ustawy. Zgodnie z § 1 przywołanego wcześniej rozporządzenia z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie szczegółowego sposobu określania wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych (Dz.U. z 2012r., poz. 299) wymagania dotyczące: opisu wyposażenia technicznego zawierającego wymagania odnośnie do: a) pojazdów asenizacyjnych przeznaczonych do świadczenia usług, b) bazy transportowej (pkt 1), zabiegów sanitarnych i porządkowych związanych ze świadczonymi usługami (pkt 2), miejsc przekazywania nieczystości ciekłych (pkt 3) - określa się w sposób precyzyjny, zrozumiały, niedyskryminujący, nieograniczający konkurencji oraz nieutrudniający dostępu do rynku przedsiębiorców świadczących usługi w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych oraz zapewniający

należyłą ochronę zdrowia i życia ludzi oraz środowiska. Stąd zakwestionowane w skardze postanowienie Uchwały nie stanowią warunków dopuszczalności prowadzenia przedmiotowej działalności, do których określania Rada Gminy została upoważniona.

Podkreślić zatem należy, że określony w art. 7 ust. 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz wyznaczony w § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia szczegółowy zakres wymagań, daje podstawy do ograniczenia tej regulacji wyłącznie do wymagań uzyskania zezwolenia, a nie prawidłowości realizacji zezwolenia oraz kontroli wywiązywania się przez mieszkańców gminy z obowiązków nałożonych przez ustawę na właścicieli nieruchomości i wynikających z art. 6 ust. 1 ustawy.

Przepis art. 7 ust. 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie daje zatem podstaw do nałożenia na przedsiębiorcę obowiązku zawierania umów i każdorazowego wystawiania faktur i to pod rygorem cofnięcia zezwolenia, jako warunku uzyskania tego zezwolenia (wyr. NSA z 18 kwietnia 2012r., sygn.. akt II OSK 251/12, dostępne www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

Określenie innych wymagań, a w szczególności tych, które dotyczą obowiązków przedsiębiorcy w czasie wykonywania działalności już po uzyskaniu zezwolenia, wykracza poza delegację ustawową, zawartą w art. 7 ust. 3a ustawy i świadczy o wadliwości wydanej uchwały, uzasadniającej wyeliminowanie z obrotu prawnego zaskarżonych przepisów uchwały, tj. nakładających na przedsiębiorców obowiązki, jakie należy spełnić przy realizacji zadań, wynikających z udzielonego zezwolenia. W orzecznictwie akcentuje się, że na mocy art. 7 ust. 3a ustawy rada gminy posiada ustawowe upoważnienia, ale wyłącznie do ustalenia wymagań w stosunku do przedsiębiorców ubiegających się dopiero o uzyskanie zezwolenia. Tym samym nie obejmuje kwestii związanych z obowiązkami tych podmiotów powstającymi w trakcie realizacji zadań, czyli w wyniku uzyskanego zezwolenia (por. wyrok NSA z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt II OSK 251/12, LEX nr 1219110; wyroki WSA w Opolu z dnia 17 października 2013 r., sygn. akt II SA/Op 298/13 i z dnia 17 sierpnia 2015, sygn. akt II SA/Op 311/15, WSA w Łodzi z 04 września 2018r., sygn.. akt II SA/Łd 336/18, dostępne www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

Reasumując, w świetle przedstawionych rozważań prawnych, sąd stwierdził, że zakwestionowane w skardze postanowienia pkt 7 lit e Załącznika do Uchwały nie stanowią warunków dopuszczalności prowadzenia przedmiotowej działalności, do których określenia Rada Gminy została upoważniona, stąd na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., orzeczono jak w sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 200 p.p.s.a. i art. 205 p.p.s.a. Na zasądzone koszty składał się wpis w wysokości 300 zł., wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika zgodnie § 14 ust. 1 pkt. 1c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w wysokości 480 zł oraz kwota 17,00 zł. opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Przewodniczący Sędzia WSA
(-) Tomasz Grossmann

Sędzia WSA
(-) Izabela Bąk - Marciniak

Asesor sądowy WSA
(-) Katarzyna Witkowicz - Grochowska